

Snøkrabbe

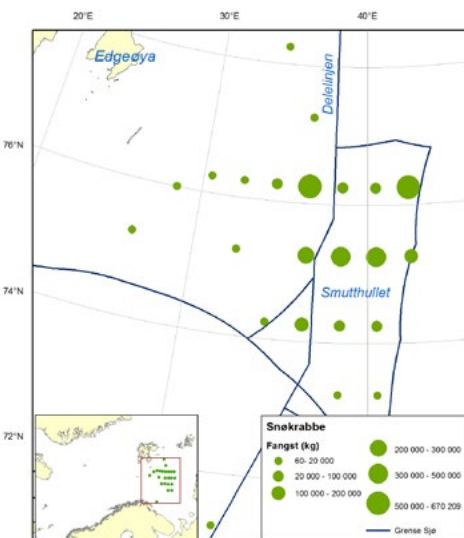

Bestand og utbredelse

Snøkrabben ble første gang registrert i Barentshavet av russiske forskere i 1996, og det tok hele åtte år før den ble fanget i den norske delen. Fangst av hunnkrabber med utrogn og småkrabber bekreftet etter hvert at denne arten hadde etablert seg i Barentshavet. Både antall registreringer og antall snøkrabber totalt øker i norsk sone, men det meste av bestanden befinner seg foreløpig i russisk sone. De første registreringene ble gjort på Gåsbanken, og lenge så det ut til at krabben spredde seg ut fra dette området. De siste årene er imidlertid de største registreringene gjort betydelig lenger nord og øst, til dels på ganske grunne områder mellom 76–77°N, nordvest av Novaja Semlja. Mye tyder på at utbredelsen i de østlige delene av Barentshavet i stor grad har fulgt bunntemperaturen i området. Snøkrabben foretrekker kaldere vann enn for eksempel kongekrabben, og vil sannsynligvis derfor få en mer nordlig og østlig utbredelse. I så fall kan denne krabbearten også invadere områder rundt Svalbard. Selv om snøkrabben foretrekker lave temperaturer, er det gjort flere funn av enkeltkrabber i kystområdene i Øst-Finmark. Dette er utelukkende store hannkrabber som er tatt på garn eller i teinefiske etter kongekrabbe, og kan indikere at hannene vandrer mer og lenger enn kjønnsmodne hoer.

Havforskningsinstituttets data på snøkrabbe baserer seg i all hovedsak på bifangst i forskningstrål (Campelen). Dette redskapet er lite egnet for fangst av snøkrabbe, så dataene så langt er ikke tilfredsstillende. Instituttet har derfor satt i gang utvikling av nytt prøvetaksredskap for denne arten. I 2015 drev 15–20 fartøy fra blant annet Norge, Russland, Spania og Færøyene teinefiske etter snøkrabbe i internasjonalt farvann og i fiskevernsonen i Barentshavet. Dette fisket okkuperer store havområder ved at hvert fartøy opererer opptil 4500 teiner hver. Landingen av snøkrabbe i Norge i 2015 var på ca. 8600 tonn.

I juli 2015 ble norske og russiske myndigheter enige om å definere snøkrabben som en såkalt sedentær art. Dette innebærer at det blir underlagt et annet forvaltningsregime enn for eksempel fisk i Barentshavet.

Snøkrabbe – *Chionoecetes opilio* – Snow crab

Familie: Majidae

Naturlig utbredelse: Det nordvestlige Atlanterhavet. Finnes også i et stort område i det nordlige Stillehavet

Maks skallbredde: Varierer fra område til område. Hann: 58–165 mm, hunn: 50–100 mm

Levetid: Opptil 15 år

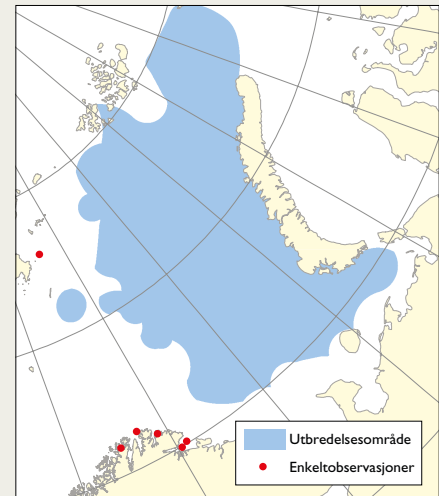
Føde: Bunndyr som krepsdyr, muslinger og slangestjerner

Særtrekk: Hannen utgjør den kommersielle delen av bestanden. På grunn av naturlig nedbryting av skallet lever den kun i opptil fem år etter siste skallskifte.

Nøkkeltall:

KVOTERÅD 2015: ingen kvoteråd

NORSK FANGST I 2015: 3200 tonn

Fakta om bestanden:

Det kan være store geografiske variasjoner i snøkrabbens biologi. Normalt lever snøkrabben i vannmasser med temperaturer under 3 °C. Hunnene har utrogn, og klekkingen skjer normalt over en lengre periode fra sen vinter til tidlig sommer. Larvene er pelagiske inntil tre måneder før de bunnsår. Hunnkrabben kan gyte hvert år eller annethvert år, trolig avhengig av temperaturforholdene. Mye tyder på at snøkrabben i Barentshavet gyter annethvert år. Når kjønnsmodningen inntreffer, slutter både hanner og hunner å vokse (terminalt skallskifte). Da er hannene normalt mye større enn hunnene, og de lever vanligvis ikke mer enn fem år etter siste skallskifte.

Snøkrabbens diett består av bunnlevende organismer som krepsdyr, muslinger og slangestjerner, og den er selv føde for flere fiskeslag. Innledende undersøkelser av mageinnhold fra snøkrabbe i Barentshavet indikerer at byttedyrene der er av samme type kategorier som i Beringhavet.

Kontaktperson: Jan H. Sundet | jan.h.sundet@imr.no